

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ МЕДИЧНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ.

Волкожа Тетяна Сергіївна,

*студентка, ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна,
e-mail: volkozhat@krok.edu.ua*

Соколовський Микола Васильович,

*кандидат медичних наук, ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна,
e-mail: mykolasy@krok.edu.ua,
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5731-2206>*

Показник стану здоров'я населення один із найважливіших соціальних індикаторів суспільного прогресу та потенціалу економічного зростання й безпеки держави, індикатор благополуччя нації, її соціально-економічного, екологічного, демографічного, санітарно-гігієнічного становища, тобто індикатор, який формується усіма детермінантами здоров'я. Вивчення тенденцій захворюваності та поширеності хвороб серед населення є однією з важливих складових стратегічного планування медичної галузі [1].

У структурі поширеності хвороб серед населення України у 2016 році розподіл рейтингових місць, як і попередніми роками, залишається незмінним. Здійснений аналіз медико-демографічної ситуації в Україні дає підстави стверджувати, що медико-демографічну ситуацію в Україні можна охарактеризувати як стабільно негативну, хоча й з деякою тенденцією до уповільнення негативних проявів. Чи це результат демографічних (статеві-вікова структура населення) хвиль, чи покращення державної політики щодо збереження здоров'я населення - говорити зарано, адже оцінку управлінських рішень у контексті медико-демографічних змін можна зробити лише через 3-5 років [2,3].

Заходи державної політики повинні спрямовуватися на всі соціальні детермінанти здоров'я:

1. формування оплати праці з метою забезпечення гідного рівня оплати та створення умов праці, сприятливих для збереження здоров'я;
2. формування суспільної та індивідуальної налаштованості на пріоритет здорового способу життя;
3. скорочення втрат, пов'язаних зі зловживанням алкоголем і тютюнопалінням;
4. зниження смертності від серцево-судинних захворювань;
5. зменшення шкоди від вживання наркотичних речовин;
6. протидія епідемії ВІЛ/СНІДу;
7. впровадження ефективної стратегії боротьби з епідемією туберкульозу;
8. зменшення дорожньо-транспортного травматизму та обумовленої ним смертності;
9. підвищення ефективності діяльності системи охорони здоров'я населення та посилення її профілактичної спрямованості [1,4].

Усі наведені показники і тенденції медико-демографічної ситуації вимагають формування єдиної стратегії державної політики збереження

здоров'я населення, забезпечення дотримання задекларованих гарантій щодо рівного доступу до якісних послуг з охорони здоров'я та злагодженої роботи власне системи охорони здоров'я.

Слід зазначити, що доступність і якість медичної допомоги забезпечуються:

- належною організацією надання медичної допомоги за принципом наближеності до місця проживання, місця роботи або навчання;
- наявністю необхідної кількості медичних кадрів та належним рівнем їх кваліфікації;
- законодавчо встановленою можливістю вибору медичної установи та лікаря;
- надання медичної допомоги на принципах доказовості;
- забезпечення дотримання задекларованих державних гарантій безкоштовного надання громадянам медичної допомоги;
- розвитком інфраструктури державних і муніципальних сфер охорони здоров'я, виходячи з потреб населення;
- транспортною доступністю медичних закладів для всіх груп населення, в тому числі населення з обмеженими можливостями пересування (людей з інвалідністю, дітей, людей похилого віку та ін.);
- можливістю безперешкодного та безкоштовного використання медичним працівником засобів зв'язку або транспортних засобів для перевезення пацієнта до найближчого медичного закладу відповідного профілю та рівня, у разі наявності загрози життю і здоров'ю пацієнта [1,4].

Таким чином, поліпшення здоров'я має бути кінцевою метою проведення будь-яких соціально-економічних реформ. Необхідна орієнтація усіх сфер на оздоровлення умов життя, праці, побуту тощо з метою створення суспільного середовища, сприятливого для вибору та засвоєння населенням моделі поведінки, зорієнтованої на здоровий спосіб життя. Адже міжнародний досвід показує, що головну роль у поліпшенні стану здоров'я населення та збільшенні тривалості життя відіграє орієнтація державної політики саме на формування уміння людей володіти своїм здоров'ям і поліпшувати його якість, на досягнення високого рівня культури самозбереження.

Список використаних джерел:

1. Юрочко Т. П. Здоров'я населення як стратегічна складова сталого розвитку України / [Юрочко Т. П.] // *Розвиток людського капіталу: на шляху до якісних реформ.* - 2018. - Розділ 2. - С. 49-103.
2. Дані медстату України, <http://medstat.gov.ua/ukr/main.html>.
3. Щорічна доповідь про стан здоров'я населення, санітарно-епідемічну ситуацію та результати діяльності системи охорони здоров'я України. 2016 рік. - МОЗ України, ДУ "УІСД МОЗ України", Київ, 2017р., 516 с.
4. Реформа системи охорони здоров'я. - Урядовий портал, <https://www.kmu.gov.ua/ua/diyalnist/reformi/reforma-sistemi-ohoroni-zdorovya>.